

Inserati se sprejemajo in velja  
tristopna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,  
12 " " " " 2 " "  
16 " " " " 3 " "

Pri večkratnem tiskanju se  
cena primerno zmanjša.

Rokopis

se ne vračajo, nefrankovana  
pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravilstvo  
(administracija) in ekspedicijska na  
Dunajski cesti št. 15 v Medija-  
tovi hiši, II. nadstropji.

# SLOVENEK

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . . 10 gl. — kr.  
za pol leta . . . 5 " — "  
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr.  
za pol leta . . . 4 " 20 "  
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan  
velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je v Medijatovi hiši  
štej 15.

Izhaja po trikrat na teden in  
sicer v torek, četrtek in soboto.

## Volilem prvega razreda.

V četrtek boste stopili na volišče vi moške prvega razreda, onega razreda, ki nosi najtežje breme davkov. Vi imate nekaj premoženja, pa tega vam niso dali nemškutarji, in tudi ne uradniki, vi ste si ga morali sami v potu svojega obraza prislužiti in pridelati. Ta dežela, ki jo pred sabo vidite, je vaša domovina, tukaj imate vi prvo besedo, ne pa kak uradnik, ki so ga sem med nas poslali, pa bo morda drugo leto spet kje drugje; vaša skrb mora biti, da je ta dežela srečna, kajti on, ki je danes tukaj, jutri tam, njemu je malo na tem ležeče, naj se nam godi tako ali tako. Mi imamo ljudi med sabo, ki so kar srečni, če jih kak nemški gospod ogovori, pa ne pomislijo, da je morda ta gospod iz naših davkov plačan, tedaj naš služabnik, ne pa naš gospodar. Marsikdo je pač mogočen in misli, da je meščan samo za to vstvarjen, da vboga in davke plača; pa mi ne smemo pozabiti, da živimo v svobodni, ustavni državi, kjer se ljudstvo po svojih poslancih samo vlada, ali bi se vsaj smelo in moralo; v taki državi so meščani in posestniki merodajni ljudje, in oni bi morali znati, da je njih last vladati, ne pa vsakemu tujcu se vklanяти. Spodobilo bi se, da bi mestne zadeve vladali meščani, ne pa uradniki, ki so danes tukaj jutri tam, ali pa oni nemškutarji, ki imajo srce v Nemčiji, trebuhe pa pri nas, mi smo jim le zato dobri, da jim zaslužek dajemo.

Nemškutarija ni nobena stranka, ampak le bula na našem telesu, ki se je naredila iz pritiska tistih železnih verig, ki so nas toliko stoletij vklejane držale; ker so bili ljudje

navajeni, vklanяти se tujcem, ker se jim je po nemških šolah vtepel nemški jezik v glavo, mislili so, da mora zmirom tako ostati, da mora domači slovenski jezik in slovenski človek zmirom zaničevan ostati, in kot nasledek tega nezasiščenega ponižanja našega naroda ostala nam je — nemškutarija. Kar je boljših elementov med nami, so se že davno emancipirali od tega straha pred nemškimi gospodi, le prav počasi korakajo za njimi bolj zaostali in moralno slabi izrodki, to so nemškutarji.

Kdor ima kaj moštva, kaj samosvesti v sebi, ga bo vendar sram, da bi pred kakim človekom klečeplazil, naj bo še tako visoko postavljen. Dajmo Bogu, kar je božjega, cesarju, kar je cesarjevega, potem imamo lahko vest, in ni treba, da bi se še takim ljudem vklanjali, katerim tega storiti dolžni nismo.

Mnogi iz premožnih ljudi so tudi navajeni, da v vsaki reči podpirajo vladu, ker se hočejo vseh sitnosti izogibati. Tisti, ki se tega principa držé, morajo zdaj na vsak način z nami glasovati, ker je vlada bolj na naši, ko na nasprotni strani; sedanja vlada neče in ne more trpeti, da bi se Slovenci nadalje zatirali, ker bi s tem znala država sama v nevarnost priti in v vednem neredu ter medsebojnem prepiru ostati; če hočemo na zunaj močni biti, moramo biti v svoji hiši složni, in to se zamore zgoditi le tako, da so vsi narodi v Avstriji enakopravni. Zatiranje slovanstva se mora enkrat nehati, zato so pa tisti ljudje, ki so tega dela navajeni bili, zdaj v velikih zadregah; zmanjkuje jim vode, kakor žabam poleti, in stiskejo se vedno bolj v sredo luže, to je pri nas v Ljubljano; tukaj imajo še „rotovž“ v oblasti, če tega zgubé, potem je vse njih glorie konec.

Kranjska dežela je teh sitnežev nadležnih prost. Lepo je pač bilo, ko je še Dežman vse Kranjce za nos vodil, samo zato, ker nemški zna in ker je „gospod“, ko je še s svojim liberalstvom in ferfosungstrajstvom povsod planke podiral, kamor je prišel, — ko je dolenskim županom kar pisal, pa so ga ga volili za državnega poslanca; pa ti lepi časi so minuli, hvala zavednemu, izobraženemu naraščaju slovenskemu, ki se je izšolal v učilnicah, ki so bile prav za prav v zatiranje slovenč ne ustanovljene na podlagi nemškega jezika — pa moč krvi je premagala one umetne germanizacije —, prosti narod celó se je začel zavedati, in odklenkalo je onim renegatom, ki so na temelj podlega brezdomovinstva sozidali svoje poslopje.

Ali hočete vi, merodajni moške ljubljanskega mesta, še nadalje služiti tej klikli, ktera si je na svoj raztrgani prapor zapisala besede: „vničimo slovenski jezik, podvrzimo Kranjsko deželo veliki Nemčiji, odženimo domačine iz vseh boljših služeb in laskajmo se vsakemu privandranemu Nemcu, ker to je naš izvoljeni narod, Slovenec je pa le za blapca ali strežaja dober.“ Zjokal bi se človek, če pomisli program nemškutarske stranke, in mora gledati, kako je še vedno mnogo Slovencev pripravljenih, ta program podpisati, in tako za pečatiti pogin svojega lastnega roda.

Kar nas je zavednih Slovencev, preganjati moramo to ničevno, nihilistično stranko nemškutarije, dokler imamo še kaj krvi v sebi, brez vsacega vsmiljenja in do konca, po principu Hercegovcev, ki so rekli: „Borbe naše kraje biti neče do iztrage naše ili turške“. (Našega boja ne bo prej konca, dokler ne pogi-

## Petelinov Janez.

Povestica iz ne še preteklih časov.

### V. Na polski poti.

(Dalje.)

Dr. Zvitovič je kmalu spoznal, da je Janez zelo porabljen ne le v pisarni, ampak tudi pri drugih opravilih, ker je imel dober jezik in prijeten glas. Kmalu je bil zaupni mož njegov pred vsemi drugimi v pisarnici, akoravno še v odvetniških in pisarskih delih ni bil toliko izurjen, ko starejši tovarši njegovi. Saj je pa tudi veliko manj sedel v pisarnici, nego je hodil po raznih drugih potih svojega gospoda, kateri mu je vidno veliko zaupal.

Posebno se je odlikoval o volitvah za mestno starešinstvo, ko je bil tudi dr. Zvitovič kandidat narodni nasprotne nemško-liberalne stranke. Hej, kako je ves teden Janez létal po mestu od hiše do hiše! V pisarnici ni menda spisal ne črke, marveč le prinašal gospodu svojemu poročila in jih tudi odnašal. In ko je dr. Zvitovič s svojimi res voljen bil, a narodna stranka propadla, je dobil Janez

ne le od svojega doktorja, ampak tudi od drugih odličnejih mož njegove stranke pripoznanje, da je s svojim trudom izdatno pripomogel kzmagi; dr. Zvitovič mu je drage volje povišal plačo.

Na vse to je bil Janez zelo ponosen tem bolj, ker je bil nasledek ta, da ga je nemška gospoda med-se v družbo jemala. Znano je namreč, da je Janez prej že veliko gibal se med gospodo, toraj je bil bolj olikan in gibčen, kakor navadni sin kmeta, če prav se je veliko učil. Janez je znal čenčati, vklanяти in laskati se, kakor najslavnejši gizdalin — posebno, ker se ni vsega pozabil, česar se je bil naučil. Sploh je bil dr. Zvitovičev „koncipijent“, kakor se je imenoval, kmalu oseba, o kateri se je po mestu govorilo in to tem bolj, ker je dr. Zvitovič raztrosil, da je Janez moral z doma, ker se je preveč s „farško“ rodovino svojo spril zavoljo liberalnega mišljenja.

Tudi pri narodnjakih je Petelinov Janez obrnil nekako pozornost ná-se, a v nasprotnem pomenu. Skonca se ni brigal nihče prav zá-nj, ker se je „priprosti advokatni pisac“ vsaj prvakom še prizel, premalo vreden

zdel; ko pa so zapazili njegovo živahnost in zdatno zgovornost pri delovanju za nasprotnike o volitvah, se je tudi med njimi začelo govoriti o njem, in čudili so se, kako da je poštenega Petelina z Brežke vasi sin tako spridil se. „Slabe šole in slaba družba“ — to je bila splošna sodba o njem.

In družba njegova res ni bila najboljša. So bili večidel lahkoživci, ljudje brez vseh pravih trdnih načel, menili so se večidel o ženskah, pili in igrali za visok denar, ker je bilo med njimi več sinov „boljših“ hiš — pičle vednosti, pa težke možnje.

Takim ljudem kmalu inponiraš, če jim le parkrat pokažeš, da jih v duševni izobraženosti presegaš; ako si jim tudi še glede možnje kos, jih lahko vse okoli pavca ovijaš. Janez jim v zadnjem pač ni bil popolnoma kos, pa si je znal pomagati; sploh so se namreč čudili njegovi strašanski sreči pri igri, ker ni ga bilo skoro dneva, da ne bi bil dobil; včasih je bil dobiček celó precéj velik, in tako Janezu denarja ni manjkalo.

Kdor ima denarja, ima lahko tudi kaj družega veselja. Naš Janez se je po svoji

nemo ali mi, ali pa Turki.) Mi nečemo o nobenem kompromisu slišati, kar s tako brezdomovinsko, nihilistično kliko ni nobene sprave s stranko, ki nam odreja pravico eksistence v naši deželi Latinec pravi, da je bolje umreti, nego vklanjati svoj hrbet Dežman — Schreyovi kliki.

Natora ima svoje zakone, in če je drevo že gujilo in troblo, ne moreš mu več stare moči in živosti nazaj dati; tako je že tudi nemškutarska stranka podobna trohlemu drevesu, in če se prav še en čas brani, nje propad je gotov. Ljudje, ki imajo gledišče za cerkev, ljudje, ki o posti plešejo, in sploh nobene božje, ne cerkvene postave ne priznajo. Bodo kmalo tako propadli, da zgubé vso moralčno krepkost, in kakor so zdaj mogočni, bodo še enkrat kruba prosili, kakor oni španski grofi, kojih pradedi so v svoj čas zlato rudo kopali, njih potomci pa sedaj ob cestah sedé in popotnike miloščne prosijo.

## Politični pregled.

### Avstrijske dežele.

V Ljubljani 5. aprila.

Liberalci vlado in državni zbor kar obsipajo s prošnjami za ohranjenje šletne šolske dolžnosti. Nasprotno pošiljajo pa kmečke občine prošnje za odpravo šletne in za vpeljavo šletne šolske dobe. Na kmetih so namreč sprevideali, da taki otroci, ki po 8 let v šolo hodijo, nečejo potem nič več delati, ampak kar „gospodje“ biti; tudi potrebujejo kmetje otroke doma za delo; zato je dobro zadel slovenski humorist, ki je rekel: „Jaz gospod, ti gospod, kdo bo pa krave pasel?“ Zoper sedanjo šolo prihaja iz vseh deželá toliko pritožb, da se bo morala prenarediti, naj se liberalci še toliko upirajo.

### Vnanje države.

**Francozi** ne marajo nikoli mirni biti: če nimajo vnanje vojske, se pa med sabo ravšajo. Tako se pripravlja ravno zdaj velika medseobna borba med brezverci in katoličani. Sedanja framasonska, brezbožna vlada, ki jo imata dva juda, Gambetta in Ferry na vrvi, je dekretirala, da morajo jezuiti v treh mescih

voje hiše zapustiti, jeseni pa se bodo zaprle vse njih šole. Za jezuiti pridejo pa tudi drugi mnogi na vrsto, kajti drug ukaz pravi, da morajo vsi samostani svoje obrede in hišne postave predložiti vladi v potrjenje. Ker radikalci tega nasilja utemeljiti ne morejo, poiskali so oni kot „republikanci“ in „svobodnjaki“ neke ukaze diktatorja Napoleona I., ki že davno oiso več v veljavi, kakor je senator Baragnon jasno dokazal. Jezuiti se hočejo še en čas postavno braniti in so najeli že več izvrstnih advokatov, da bodo pravico branili. Zaslombo imajo tudi še na senatu, kateri morda vendar ne bo privolil v tako nasilje. Kar je še vernega ljudstva, so vsi silno razdraženi nad temi ukazi, ker slutijo, da je udarec namenjen katoliški cerkvi in veri. Zato so bile o velikonočnih praznikih vse cerkve v Parizu natlačeno polne. Nasprotno pa brezverci katoliško vero očitno zasramujejo. Na veliki petek so napravili v Parizu pet banketov, katerih se je vdeležilo 500 oseb, v ta namen, da so nalašč meso jedli. Poslanec Clemenceau je očitno rekel, da ni zavolj mesa, ampak le zato, da se javno izreče, da radikalci o katoliški veri nečejo nič več slišati. Pri tako ostrem nasprotju ni drugače mogoče, ko da pride do ostrega boja, morda celo do krvoprolitja.

Med **Rusijo** in **Kitajem** so razmere zelo napete. Rusi so Kitajcem vzeli deželo Tuldžo, ker so bili tam vedni nemiri, in ruski mejaši niso bili nikoli varni pred roparji. Kitajci so pa poslali poročnika v Petersburg, naj se Kitajcem Tuldža nazaj dá. Ta poročnik se je pogodil tako, da dajo Rusi tretjino Tuldže nazaj, Kitajci pa da morajo plačati poškodovanim Rusom pet milijonov odškodnine. Ko kitajski poročnik s to pogodbo v Peking pride, bil je kitajski cesar razkačen, dal je poročniku glavo odsekati, pogodbo pa je proglasil za neveljavno. S tem se ve da Rusi niso mogli zadovoljni biti, stvar je še nerešena, in jeza trpi naprej. Kitajci bi radi vojsko začeli, pa si ne upajo. Imajo sicer 800.000 mož, pa ti so slabo oboroženi, mnogi imajo še vedno le pišče. Tudi je ta vojska raztresena po celi veliki državi v posadkah, komunikacije so še silno slabe, in vse v neredu. General Kaufman ima le 25.000 mož, pa se

Sad ne pade daleč od drevesa, zato so tudi vse tri hčerkе bile v tem popolna podoba matere, vsaka je imela že ves načrt, kako bo brzdata svojega moža, da bo imel v hiši še manj besede, ko njih oče. In gosp. Klepar je imel v hiši vendar že tako malo veljave, da skoro nobene ziniti ni smel!

Tako je pa pri Kleparjevih bilo le, kedar so bili doma in sami med seboj. O, pred svetom je bilo to vse drugače. Na sprehodu si videl najprej dve mlajši, za njima starejšo z materjo in za vsem tem gospoda Kleparja s sinom dijakom. Ej, kako je bilo to vse sramotljivo, nedolžno in ljubeznjivo! Golobnjak nima lepše podobe zakonske in rodovinske sreče, kar za fotografirati je bila. In hčerkе so bile lepe rasti, okroglih obrazov in ljubeznjivega vedenja, sploh prav zale in ljubeznjive, kakor svet sodi. V moški družbi so se znale celo deviško plašne in otročje neizkušene delati, in „mama“ je potem priskočila še z zagotovitvijo, da so pač trojnega telesa, pa le enega duhá — sploh sestre in hčere, kakor jih je le redko kje najti enakih.

(Dalje prih.)

Kitajcev ne boji, ker vé, da bi v slučaju vojske mnogi na pol neodvisni, divji narodi precej z njim potegnili, ker Kitajce silno sovražijo. Za sedaj Kitajska še ni zmožna, vojskovati se z Evropejci.

**Rumunski** minister Bratiano je bil na Dunaji in v Berlinu; časniki pa ugibajo, kaj je tam kupal. Eni pravijo, da hoče rumunskega kneza za kralja narediti; drugi pa menijo, da so še večje reči, namreč da se je Rumunija pridružila nemško-avstrijski zvezi, ki se imenuje „zveza miru“, se ve da le tako dolgo, dokler se bo Bismarku ljubilo, mir ohraniti. Za ohranjenje miru ne potrebuje male Rumunije; dobra pa bo Rumunija zato, da prereže zvezo med Rusijo in med balkanskimi Slovani.

Nepričakovano se vrše **volitve na Angležkem**. Kdor je naše judovske liste bral, moral je misliti, da bo Disraeli sijajno zmagal, ker ti so svojega rojaka nad vse državnike povzdigovali, ter trdili, da ima na Angležkem vse prebivalstvo za seboj. Zdaj vršče se volitve kažejo pa vse drugo podobo. Takozvana liberalna ali „Whig“ stranka je pridobila že 70 novih sedežev, in gotovo je že skor, da pride „Tory“ stranka v manjšino, in potem mora Disraeli odstopiti. Če se Gladstonova stranka imenuje liberalna, ne smemo misliti, da se to razume po naših kontinentalnih nazorih. O veri tam ni prepira. Gladstonova stranka pa se imenuje liberalna, ker je v resnici svobodomiselná; ona je podpirala grško vstajo zoper Turke, ona simpatizira s tlačeni narodi, ona tudi z domačimi Irči lepše ravna, za to tudi irski poslanci z njo glasujejo, ta stranka neče Turkov podpirati, in je zadovoljna, če se Turek prej ko mogoče v Azijo zapodi, ona se slednjič ne mara vtikati v evropske razmere in neče divjih narodov v Aziji in Afriki nadlegovati in zatirati, kakor zdaj Disraeli z Afganci in Culukafri dela, — zato se imenuje ta stranka po pravici svobodomiselná in ta nje liberalizem nema z vero nič opraviti. Za Slované je velike vrednosti, da propade Disraeli in jegova „Tory“ stranka, ker ta stranka je le v tem konservativna, da hoče Jugoslovane še nadalje v turški, azijatske in afrikanske narode pa v angležki sužnrosti obdržati, da brutalno prezira pravico in človeške čute, samo da ohrani povsod angleško gospodstvo, da se dežele izpije in svoje žepe napolni.

Da angleški narod neče zatiranja južnih Slovanov, da mu je Turčija gnušna, da je sit Disraelijevega klativitežtva med Afganci in Culukafri, to je pokazal zdaj pri volitvah. Judovski, psevdoliberalni listi po celi Evropi pa pretakajo grenke solze, ker Disraeli-Beaconsfield je bil prav mož po njih krvi, in on jim je tudi v vseh rečeh pomagal, kjer je le mogel, tako se je na brlinskem kongresu posebno pogajal za rumunske in srbske jude.

Izid teh volitev imel bo tudi v splošni evropski politiki važne nasledke in premembe. Pa o tem bomo imeli še dostikrat priložnost govoriti.

## Izvirni dopisi.

**Iz Treblinja**, 25. veljače. Hvala vičkomu srcu Njegovog Veličanstva našeg premilostivog Cara i kralja Franja Josipa I., evo i hercegovačka katolička raja, posle tolikih pretežkih patnja i stradanja, uživa sada kao ikakov drugi izobraženi narod zlatnu slobodu, željno očekivanu nadu od mnogo vjekova. —

družbi seznanil z rodovino Kleparjevo. Gospod Klepar je bil uradnik, a tiste vrste eden, ki so postali uradniki po stari šegi. Prišel je bil namreč k davkarji za pisarja in potem je postal po dolgih letih davkarski nadzornik, čeravno je bilo najviše spričevalo njegovih šolskih let eno s tretjega razreda normalke, pa še tega ni nikomur kazal. Zadobivši stalno službo je oženil se in zdaj je bil že oče dveh sinov in treh hčeric, ki so že vse po ženinih gledale. Sinov eden je še v šolo hodil, a drugi je bil knjigovodja v štacuni bogatega trgovca in ker je zahajal s sinom te hiše v Janezevo družbo, se je ta po njem seznanil z vso rodovino. Nič lajšega namreč ni mladenču, če je premožen ali svet vidi pri njem le kolikaj lepo prihodnost, dobiti pristop v kako rodovino, kjer je več za možitev zrelih hčerk z vsem drugim obdarjenih, le ne s kako doto. Gospoda Kleparja plača ni bila tako velika, da bi si bil mogel ob nji in petero otrocih nakupiti posvetnih zakladov in to tem manj, ker je bila gospá Kleparjeva od mladosti tako odgojena, da je mislila, da mož je tisti, ki mora za vso družino skup nositi, a žena više bitje, kteremu je vsako delo nečastno, le pohajkovanje in opravljanje drugih ljudi ne.

Mi Trebinjski katolici, u ljepom broju od preko 200 duša, da mnogu vsakomu javno izkazati svoju neograničenu radost za postignutu vjerazakonsku slobodu, treba još da se što skorije pobrine da se u ovom gradu jedan Božji hram sagradi, gdje bi se sakupljali i svomu Bogu pomolili.

Da se taj sveti cilj postigne, ona plemenita duša onaj veledostojni Božji sveštenik, presvjetli i prečastni Ivan Zafron Biskup Dubrovački koj je istodobno i Apostolski Upravitelj Biskupije Trebinjske, osim što je položio znatnu svotu novaca, neumorno radi svojim savjetom i uplivom u zadrugi nekoliko zaslužnih sveštenika svoje biskupije.

Božjom pomoći i bratskim požrtvovanjem, Njemu će za rukom peći da svoju nakanu potpunom životvari; ali i svaki od nas nešto može, svaki od nas nek svoj kamačak prinese gradivu sve plemenite gradje, svaki svetom ovom poduzeću nek pokloni ma bud kakvu svotu novaca — onda će složno uzajamno naše djelovanje za sigurno svoj uspjeh imati. Poznatoj milosrdnosti i pobožnosti V. G. obraća se podpisani odbor, stinom nadom da će te mu po svojem mogućstvu prijatnu pripomoć pružiti, za koju Vam una, prijed živo blagodari.

Najponizniji:

D. Franjo Ivanet č, Ivan Rukavina,  
Šimun Domanč č.

## Domaće novice.

V Ljubljani, 6. aprila.

(Mestno volitve ljubljanske) so se pričele včeraj z volitvijo III. razreda. Vse je bilo v najlepšem redu, naši volilci so zaporedoma sami prihajali, kar kaže lep napredek v narodni zavesti; nemčurskih je bilo le malo in še ti so se nekako plašno plazili na rotovž. Zmaga naša je bila toraj sijajna, naša kandidata sta dobila glasov: g. Regali 275, gosp. dr. Drč 175.

Nasprotna kandidata Achtschin in Bamberg sta vjela po 47 glasov. Lansko leto so imeli naši le 150 glasov, nemčurji pa 57, toraj je bilo razločka za 93 glasov; letos smo prišli mi za 26 glasov naprej, nemčurji pa za 10 nazaj, in tako imamo za celih 129 glasov mi več pri splošnem številu 223, kar jih je volit prišlo. Nemčurji so vjeli komaj petino, ker je 2/3 glasov naših. Ta sijajna zmaga naša bodi v podbujo danes volilcem drugzega, v četrtek pa tretjega razreda. Le pogum in zmaga mora biti tudi tu naša!

## Meščani!

Volilni odbor nasvetuje sledeče kandidate za mestni zbor:

Za I. razred, ki voli 8. aprila:

**Dr. Karel Ahačič**, odvetnik in hišni posestnik.

**Karel Tavčar**, hišni posestnik.

**Miha Pakič**, trgovec in hišni posestnik.

**Dr. France Papež**, odvetnik.

(Deželni predsednik, g. A. Winkler) je prišel v nedeljo v Ljubljano, ter govoril z več odličnejšimi narodnjaki, tudi je prišel v slovensko gledališče. Včeraj zvečer pa se je vrnil zopet na Dunaj, kjer se je danes pričel državni zbor. Tudi drugi slovenski poslanci so odrinili sinoči z naglčem.

(Požarna bramba) postaja čedalje bolj

pruska naprava. Pri zadnji volitvi odbora je bil voljen za zapisnikarja Prus Rüting, za adjutanta pa Prus Dreise. Stotnik ostane še nadalje Doberlet.

(Naznanilo). Kakor pred tremi leti, tako se namerava tudi v drugi polovici tega leta napraviti muzikalično-deklamatorična akademija v deželnem gledališču, pri kateri bodo sodelovali samo dijaki obeh tukajšnjih srednjih šol. Ker je čisti donesek namenjen podporni zalogi obeh zavodov in ker je bil že vspeh prve akademije sijajen, opozorujemo že danes slavno občinstvo na to predstavo. Program objavimo ob svojem času.

(Ljubljanske srečke) Od srečkanja dne 2. aprila je dobil glavni dobitek za 35 000 gl. nek kramar na Ogerskem, in sicer je imel srečko na obroke, tako da je bil še le 5 gl. na srečko vplačal. V Ljubljani je dobila samo eskomptna banka en dobitek za 600 gl.

(„Brenčelj“ št. 3) je bil v soboto konfisciran. Ker so ves stavek zapečatili in ker 3. list tak, kakor je, ne sme več priti na svitlo, bo prišla v par dneh 4. številka na dan. Zasežen je bil list, ker državnemu pravdnistvu „rešpektarjeva kuharica“ ni bila po volji.

(Gosp. vit. Alpi) do zdaj komisar pri okrajnem glavarstvu ljubljanskem, pride za policijskega komisarja v Sarajevo.

(Umrli) je v Ljubljani včeraj še mladi gosp. Križman, začasni notar v Kamniku.

(Gosp. Jurčič) vrednik „Slov. Naroda“, je prišel v nedeljo z Benedek v Ljubljano nazaj.

(Glediščna predstava slovenska) v nedeljo je bila zelo dobro obiskovana, igralci-diletanti so svoje naloge skoro vsi gladko izvršili, občinstvo je bilo popolnem zadovoljno. Za obširneje poročilo danes še nimamo prostora.

(Zborovanja.) Ta mesec ni le čas novih dopolnovanih volitev v mestno starešinstvo, ampak tudi mesec velikega zborovanja, kajti v sredo 14. t. m. bodo celó tri društva imela svoje občne zборе, in sicer a) duhovsko podporno društvo ob desetih dopoldne v škofijski dvorani; b) Matica slovenska ob štirih popoldne v čitalnični dvorani; in c) katoliška družba ob sedmih zvečer v svojih društvenih prostorih na starem trgu. Nadejati se smemo, da se snide takrat dokaj rodoljubov tudi z dežele, in da se bode marsikaj ukrenilo lahko na korist domovini in našemu narodu. — Knjige, ktere je Matica naša dala na svetlo za leto 1879, našteva in hvalno omenja tudi hrvatski „Obzor“ (X, 74) Sploh je znati, da se česki in hrvaški listi nekako bolj prijazno in sočutno obračajo na nas Slovence; doslej so nas le preveč prezirali, in vendar v vzajemnosti je naša moč. — Katoliška družba za Kranjsko je dala na svetlo 13. in 14. zvezek svojih „Glasov“ v katerih dr. Anton Jeglič v tesni zvezi s prejšnjima dvema nadaljuje odgovor na vprašanje, kdo da nas pripelje k zaželeni sreči, ter učenó v jako krepki obliki dokazuje, da le pravo krščanstvo v sveti katoliški cerkvi, kajti krščanstvo a) vstreza popolnoma vsem zahtevam naše nature; b) krščanstvo popolnoma vstreza človeški družbi, česar nekrščanstvo nikakor ne more. Naj bi tehtni sostavki prebirali se tudi po bolj omikanih družinah. Vzlasti so priporočati misleči šolski mladini. \*) — Razun tega poroča dr. A. Jarc v „Glasih“ o delovanju redovnic „Pomočnic vernim dušam v vicah“ v Kini l. 1879, in naposled se nahaja v njih poročilo o delovanju katoliške družbe, o znanstvenih govorih,

\*) Neprijetna in celó škodljiva je le opazka v tej knjižici, ker vsak vé, kam meri. Vredn.

kterih je bilo sedemnajst letošnje zimo, in kateri se jutri t. j. v sredo 7. t. m. spet prično ob sedmih zvečer v njen h dvoranah. —

## Razne reči.

— † Umrli sta: čč. gg. Jernej Dolžan, župnik na Radovici pri Metliki, in Anton Ribar, bivši kaplan v Planini, umrl v Mavčičah R. I. p.

— Dunajski pevci, to je pevsko društvo „Wiener Männergesangsverein“, bodo šli 18. maja v Bruselj, da bodo tam nevesti našega cesarjeviča Rudolfa, princesinji Štefaniji, zapeli podoknico; 24. maja mislijo priti nazaj.

— Zapretje nemškega gledališča v Pešti. Kakor je znano, biva v Pešti toliko Nemcev in nemški govorečih judov, da ima ogersko glavno mesto skoraj nemšk obraz. To Madjare silno peče, in prizadevajo si na vse načine, kako bi mesto madjazirali. Da je po šolah in uradih vse madjarsko, to se umeje; vendar se nemščina obdrži na cesti, v prodajalnicah, v hiši. Vzdrževali so si Nemci tudi svoje nemško gledališče, ktere ga ogerska vlada ni prav nič podpirala. Zdaj so jim pa Madjari še to gledališče zaprli in prepovedali, igrati v nemškem jeziku. Na prvi pogled je to brutalno videti, vendar moramo tudi mi madjarsko ravnanje odobravati. Nemec pride iz početka pohleven, dela se čisto nedolžnega, pravi, da se ne bo vtikal v politiko, naj mu pusté le njegov jezik in njegove zabave. Pri tem pa mu tli v srcu vedno iskra sovraštva do istega naroda, med ktere ga se je naselil. Deželnega jezika se neče učiti, in tako priljudne ljudi sili, da morajo zavolj njega nemški govoriti. In kedar vidi dosti bratov okoli sebe in mu je priložnost ugodna, hitro sleče mirnega človeka, se vrže v politiko, in hoče gospodovati nad tistim narodom, kateri ga je gostoljubno med se vzel, jame mu v šolah in uradih brutalno vsiljevati svoj nemški jezik, ter se sploh obnaša, kakor bi bil to deželo z mečem podjarmil. To nemško lastnost poznajo Madjari iz skušnje, za to jim ni zameriti, ako so bili razkačeni na nemško gledališče, ker je to le germanizacijo pospeševalo, Madjari pa niso tako neumni, da bi si v svoji lastni deželi sovražnika izgojevali. Da se pa Nemcem tako godi, in da jih povsod odganjajo, tega so krivi sami, ker so hoteli povsod svoj jezik vsiliti, in povsod gospodovati. Zakaj pa Francoza nobeden narod ne sovraži? Zato, ker je Francoz v resnici omikan in priljuden človek, on svojega jezika nikomur ne sili, — saj se ga ljudje prostovoljno radi učijo, — če kako deželo podjarmi, vlada pravično in nepristransko, ter spoštuje jezik in šege dotičnega prebivalstva. Če tedaj Nemci javkajo nad zapretjem gledališča v Pešti, naj vedó, da se jim le stari grehi nazaj plačujejo.

— Gorenjska stran v podobah. Nemški slikar Alfred Zoff dela zdaj podobe iz Gorenjskega, tako mala Triglav, bohinjsko jezero, itd. To je dobro, da se svet z našimi kraji seznani, to bo privabilo vedno več potnikov v našo lepo gorenjsko stran. Slovenci bi morali skrbeti za to, da seznanijo posebno Slovane z našimi kraji, kajti slovanski gostje, Rusi, Srbi, Bolgari, Hrvatje, Poljaki, Čehi bi nam bili ljubši mimo drugih potnikov. Zato bi bilo dobro, ko bi se vsem slovanskim ilustranim lepoznančim listom poslale slike in opis naših planinskih krajev in kopelj. To bi privabilo mnogo denarja v deželo.

— Hanoveranska zvestoba. Ko je nedavno vojvoda Kumberland, sin hanoverskega

pljučno vnetico; Jera Jevnikar, mestna rova, 84 l., za slabostjo; Anton Šimac, gotač, 56 l.; Janez Begataj, vrtnar, 49 l.; Marija Hribnik, gosačka 44 l.; Anton Tremontino, delavec, 22 l., za pljučnim vnetjem;

29. suš. Neža Novak, gosačka, 83 l., za slabostjo;

30. suš. Barba Brodnik, hišnika žena, 71 l., za vodenico; Žefa Mlakar, perica, 68 l., za otrpnenjem črev; Marija Slana, gosačka, 76 l., za slabostjo;

(3)

### Denarstvene cene 5. aprila.

Kongresni trg, 13 v Ljubljani.

(10) *Podnart, Kropa, Gorenjsko.*

17. aprila. Franc Novak (3) iz Velike Račne (740) v Ljubljani; Josip Civha (3) iz Srednje Gorice (4493) v Ljubljani; Mina Hočevnar (1) iz Pijave gorice (900) v Ljubljani.

28. suša. Janez Kimovec, delavec, 37 l., se je obesil; Marija Virens, stražnika otrok, 3 dni, za slabostjo; Vincenc Bertot, tambor, 22 l., za

**Telegrafické denarue cene 5. aprila.**

Papirna renta 73.20 — Srebrna renta 73.78 —  
Zlata renta 88.65 — 1860letno državno posojilo 130.35  
Bankine akcije 837 — Kreditne akcije 297.75 — London  
117.80 — — Čes. kr. cekini 5.58. — 20-frankov 9.40

V Avstro-Ogerski, Nemčiji, Franciji, Angliji  
Rumuniji, Španiji, Holandiji in Portugalski  
varovani

**čaj za čiščenje krvi proti pro-  
tinu in putiko  
je edino pomagalo  
spomladansko zdravilo.**

|                                                                            |                                                    |                                                                                                     |
|----------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>Dovoljeno od<br/>ces kancelije</p> <p>Dunaj<br/>7. gradua<br/>1858.</p> | <p>Poskušeno<br/>in<br/>za dobro<br/>spoznauo.</p> | <p>Valeo patenta<br/>Nj. velič. so<br/>ne sme pona-<br/>rejati.</p> <p>Dunaj 12. maja<br/>1858.</p> |
|----------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------|

Ta čaj sčisti ves život, on preišče celo telo in vse bolezni iz njega prežene.

**Za zmirom ozdravi** protin, putiko, trgaue-  
odprte rane in zastarele bolezni v nogah, spolske bo-  
lezni, kraste, gobe, ležaje na životu in v licu, in sifi-  
litične bule.

**Posebno dober** je pri bolnih jetrih, pri hemoroidah, pri rumenici, okrepeča slabe žile, odpravi bolečine v rokah in nogah, v želodcu, zaprtje v spodnjem telesu, polucije, tok pri ženskah itd.

**Bolezni,** kakor škrofelijne, bule in enake odpravijo se hitro in dobro, če se ta čaj skoz več časa pije ker ima to moč, da vse rezveže, in na vodo žene.

## Pravega izdeluje le

**Franz Wilhelm**, v Neunkirchen pri  
Dunaju.

En zavitek, na 8 kosov razdeljen, po zdravniškem ukazu pripravljen, z navodom v raznih jezikih, velja 1 gl. in 10 hr. za zavoje.

**Svarilo.** Varovsti se je ponarejenih reči, in zmirom se mora zahtevati „Wilhelmov križestinski čaj zoper protin“, ker se izdeluje več takih ponarejenih čajev zoper protin in putiko, pred katerimi vsacega svarimo.

**Pravi Wilhelmov kričistilni čaj zoper protin in putiko** ima jo na prodaj: (1)

**Peter Lasnik v Ljubljani,**

Anton Leban, lekar v Postojni, Karl Šavnik, lekar  
v Kranji, Fr. Wacha, lekar v Metliki, Dom  
Rizzoli, lekar v Novem mestu.

naj bodo kakoršne koli, ozdravi najgotovejšee  
po zdravniškem ukazu pripravljeni  
v Avstro-Ogerski, v Nemčiji, Franciji,  
Angliji, Španiji, Rumuniji, Holandiji in  
Portugaliji varovani

Wilhelmov

## snežniški alop iz zelišč

Ta sok je posebno dober pri bolečinah na vratu in prsih, hripi, hripavosti, kašlju in nahodu. Mnogi se imajo le temu soku za mirno spanje zahvaliti.

Ta sok je tudi za zdrave dober pri melenem in slabem vremenu, da se ne prehlade.

Zavoljo svojega prijetnega okusa je dober za otroke, potreben pa vsem, ki so na pljučih bolni. Potreben je tudi pevcem in govornikom zoper hripavost.

Oni p. n. kupci, ki želé pravi snežniški alop iz zelišč, kterega izdelujem že od leta 1855, naj zahtevajo izrekoma

## Wilhelmov snežniški álop iz zelišč.

Pri vsaki flašci je tiskan navod, kako  
naj se rabi.

Ena zapečatena izvorna flaša velja 1 gl.  
25 kr., ter jih ima na prodaj zmirom frišne

**Franz Wilhelm,**  
*lekar v Neunkirchen pri Dunaju.*

Za zavitek se računi 20 kr. (9)

Pravi Wilhelmov snežniški alop iz zelišč  
imajo na prodaj na Kranjskem samo:

V Ljubljani: *Peter Lassnik*.

V Postojni: *Anton Leban*, lekar; v Kranji: *Karel Savnik*, lekar; v Metliki: *Fr. Wacha*, lekar; v Novem mestu: *Dom. Rizzoli*, lekar.

P. n. občinstvo naj zahteva izrekoma Wilhelmov snežniški alop iz zelišč, ker tega le jaz izdelujem; neki Julius Bittner izdeluje tudi nekaj snežniški alop iz zelišč, pa tistega ni treba vzeti, ker je le po mojem ponarejen, pa ni tako dober.